SĂ PUNEM CAPĂT IMPROVIZAȚIEI ȘI MUNCII SUPERFICIALE ÎN FOTBALUL NOSTRU!

Înfrîngerea echipei noastre reprezentative la Zürich, cu 7—1, de către Elveția, eșec fără precedent în fotbalul nostru în ultimii cinci ani, continuă să preocupe intens milioane de cetățeni ai țării, iubitori ai sportului, care discută cu aprindere comportarea lamentabilă a fotbaliștilor noștri. Din nou, echipa reprezentativă a capotat într-o împrejurare în care un rezultat pozitiv i-ar fi adus mari posibilități de a se califica, în sfîrșit, în turneul final al unei mari competiții internaționale. Din 1957 și pînă în prezent, de șapte ori echipa națională a bătut la porțile consacrării internaționale și tot de atîtea ori poarta i-a rămas închisă din cauza neputinței sale de a face pasul hotărîtor, fie că a fost vorba de campionate mondiale, jocuri olimpice sau campionate europene. Dacă la acestea adăugăm și meciurile echipelor campioane în competițiile europene intercluburi, constatăm că nici o formație românească nu a reușit să ajungă pînă într-o fază avansată, finală, a unei întreceri de mare răsunet.

Datorită televiziunii, transmiterii cu regularitate a meciurilor interne și internaționale, numărul iubitorilor fotbalului a crescut enorm în țara noastră, pretențiile lor devenind din ce în ce mai mari în urma vizionării unor celebre confruntări internaționale. **De aceea, constatăm acum că, nivelul exigenței a ajuns pînă la gradul de a pretinde fotbaliștilor noștri să cîștige nu oricum ci de pe urma unei evoluții apreciabile.** Iată de ce comportarea lamentabilă a fotbaliștilor români la Zürich, total opusă acestei justificate cerințe, a stîrnit o decepție atît de amară, încît la o săptămînă după ce s-a produs este departe de a fi uitată. Va trebui să treacă mult timp, vor trebui să fie obținute multe rezultate excelente, pînă cînd va fi uitată această rușine produsă în condiții care au stupefiat întreaga țară; căci cine oare a lipsit de la radio sau televizor în seara aceea atît de nefastă din 24 mai?

Surprinderea a fost cu atît mai mare, cu cît unele comportări și rezultate favorabile din ultimul an îndreptățeau speranțele într-o comportare bună și chiar o victorie în Elveția. **Un astfel de rezultat ar fi trebuit să fie o urmare logică a unei oarecari îmbunătățiri produse în meciurile din deplasare. Or, atît scorul de 1—7 cît mai cu seamă evoluția fără precedent de slabă, de haotică, de inertă a echipei naționale a fost spectacolul sportiv cel mai dureros pe care am fost nevoiți să-l suportăm cu toții, impresionant și decepționant prin bîlbîiala continuă și incapacitatea de ripostă arătată de întreaga echipă, fără excepție.** Minutele treceau și tabloul acestui cnocaut fotbalistic lua proporții înspăimîntătoare, fără să vedem că în terenul de joc sînt luate măsuri pentru trezire, pentru o redresare cît de cît.

Cine a recunoscut, oare, în această echipă, aproape impasibilă în evoluția de la Zürich, reprezentativa României care, în pofida unor scăderi pe parcursul jocurilor anterioare, s-a dovedit în general plină de vitalitate, de forță, care a jucat acceptabil cu Italia la Neapole, care a învins Franța la Paris?

Anomalia jocului echipei României a fost evidentă.

Echipa din meciul de la Zürich n-a fost pur și simplu echipa României ci o formație dereglată căreia îi rămăsese clară doar direcția de joc, fără putința de a discerne ce trebuie făcut pentru echilibrul partidei sau evitarea catastrofei. Jucători care potrivit firii, stilului personal de joc, ne făceau încrezători în forțele lor, de această dată erau palide umbre, stafii în teren, incapabili să opună rezistență adversarilor care înscriau pe lîngă picioarele lor. În mod evident, echipa națională nu a fost în plenitudinea forțelor ei. Vina conducerii echipei în meciul de la Zürich — fostul președinte al Federației române de fotbal **Gh. Popescu,** foștii antrenori **Ilie Oană** și **Ștefan Covaci,** fostul medic al echipei, **N. Stănescu** — este aceea că n-a asigurat echipei o pregătire și un cadru corespunzător în preajma meciului. În ședința lărgită a Biroului Consiliului General al U.C.F.S., convocată pentru dezbaterea comportării echipei naționale în meciul de la Zürich, ședință la care în mod surprinzător n-am fost invitați, cei în cauză au vorbit de o cădere psihologică a echipei după primirea a două goluri în primul sfert de oră a partidei și după înscrierea celui de al patrulea gol în primul minut al reluării meciului, după pauză. Argumentul nu are nici un temei, deoarece în alte dăți, echipa a rezistat unor situații grele. De pildă, în meciul cu Danemarca de la București după 0—3, echipa a redus scorul la 2—3, la Lisabona, cu Portugalia, după 0—2 a micșorat scorul, la Porto tot cu Portugalia, deși a primit golul în primul minut de joc, scorul a rămas 0—1, ca și la Ludwigshaffen, de altfel, cu R.F.G., cînd echipa finalistă a Campionatului Mondial 1966 n-a putut înscrie mai mult de un gol. La Zürich, atît starea fizică a echipei cît și cea psihică n-au fost cele obișnuite și la anormala lor funcționare s-au adăugat carențele cunoscute ale fotbalului nostru.

Eșecul de la Zürich dă înapoi cu ani fotbalul nostru și dezvăluie, datorită tragicei comportări și rezultatului dezastruos, și alte slăbiciuni ale conducerii fotbalului nostru, ale antrenorilor, jucătorilor și cluburilor, estompate pînă în prezent de o nebuloasă pînză care le-a acoperit prin unele rezultate obținute în ultimul timp, mai acceptabile decît în urmă cu cîțiva ani. De aceea hotărîrile ședinței lărgite a Biroului Consiliului General U.C.F.S. se dovedesc juste.

●

Greșeala generală făcută de federația de fotbal a fost aceea că și-a îndreptat aproape toată atenția și preocuparea către echipele de categoria A care cuprind selecționabili și către loturile reprezentative. Cu toate că a realizat ceva mai mult decît pînă acum cîțiva ani în problema preocupării față de noile cadre, **n-a făcut-o cu insistență, în profunzime, ci doar ilustrativ, fără să ceară un sprijin total în această direcție, fără să dezvăluie curajos toate dificultățile, să lupte să le înlăture, să creeze un fond mare și valoros de jucători apți să îmbrace tricourile diferitelor echipe reprezentative.** Federația de fotbal a acceptat ca antrenorii federali să ruleze doar **un număr limitat de jucători,** în general aceiași, cu plecări și înapoieri de selecționabili, astfel că astăzi fondul de jucători valoroși este sărac. Mereu **ne-am învîrtit în jurul a 30—40 de jucători, mutați cînd în lotul de tineret, în lotul reprezentativei A, cînd în echipa olimpică ș.a.m.d.**

În această privință, antrenorii loturilor reprezentative A, olimpic și de tineret au o mare vină și în special antrenorii federali principali, Ilie Oană și Ștefan Covaci, care nu au stabilit un profil al lotului reprezentativ bazat pe valoarea componenților și forma lor, ci s-au bîlbîit în diverse alcătuiri de loturi după unele indisponibilități sau sclipiri de formă ale unor jucători mediocri. **Ei au fost aceia care au manifestat o suficiență nelalocul ei, mai cu seamă în ultimul timp.** Sugestiile venite din masa iubitorilor de fotbal și din presă n-au fost puse în aplicare ci doar ascultate formal. Antrenorii au fost preveniți de mai multe ori că ar fi bine ca selecționările definitive ale lotului reprezentativ să fie făcute în urma unor jocuri de verificare între două echipe, „posibili" și „probabili", cum s-a mai folosit în trecut în fotbalul nostru și se utilizează și astăzi în alte țări. O asemenea acțiune ar fi fost în primul rînd în folosul lor, căci ar fi stimulat o întrecere viabilă între jucători pentru a deveni titulari, printr-o comportare, în aceste meciuri, care să-i impună publicului prezent la o asemenea confruntare și specialiștilor. Deși am revenit de mai multe ori asupra acestei probleme, antrenorii federali au preferat „nume" ca, de pildă, Pîrcălab, Dridea I, Hălmăgeanu, Popa, Sasu, Sorin Avram, D. Popescu, chiar dacă unii din aceștia nu aveau o formă corespunzătoare și ca atare nu erau folosiți la cluburile lor, nu erau refăcuți complet după accidente, sau erau chiar sancționați în perioada respectivă.

●

O altă trăsătură negativă a muncii federației și a antrenorilor ei a fost nereceptivitatea la sesizările presei, ocolirea presei, chiar a celei de specialitate. Relatările, părerile, definirea loturilor, carențele munciî în loturile reprezentative se obțineau după multă tîrguială, dar și atunci erau evazive ca în cazurile interviurilor acordate de antrenorul principal al lotului reprezentativ, Ilie Oană, fade, neinteresante, fără miez, fără probleme, fără orizont. **A trebuit o veritabilă campanie de presă, pentru ca** Dumitriu II, poate cel mai talentat fotbalist al tinerei generații de selecționabili, să fie introdus în lot și apoi în echipă, însă, din păcate, acesta să nu facă parte din reprezentativa României, cînd a fost apt de joc, în meciul cu Franța, și să se conteze pe el, să fie considerat un salvator al atacului tocmai cînd devenise indisponibil. Cazul lui Dumitriu II nu este singura lipsă de prevedere a antrenorilor. **Ei au neglijat cultivarea unor jucători de perspectivă pentru unele posturi.** Astăzi ar fi trebuit să știm care sînt înlocuitorii unor jucători cu stagii în lot ca Popa, Nunweiller III și Dridea I, uzați în echipa de club, în meciurile grele din competițiile la care au luat parte, solicitați de ani de zile în echipa națională. **Antrenorii ar fi trebuit să se îngrijească de predarea ștafetei în bune condiții, dar au preferat situațiile de moment, fără să se gîndească permanent, insistent și convingător la perspectivă.** Unul din exemple este acela al indiferenței cu care a fost tratată problema lui Boc, un real talent al fotbalului nostru. Forurile superioare și federația ar fi trebuit să intervină ca Boc să nu dispară din campionat și din lotul reprezentativ, ca Boc să joace indiferent unde, la Petrolul sau la Dinamo București, dar să joace, în folosul fotbalului nostru și al lotului reprezentativ.

●

Antrenorii s-au dovedit refractari la noi promovări, făcîndu-le mereu fortuit, (cazul lui Deleanu, Barbu), **nestabilind o dată valoarea și aportul unor jucători** cum a fost cazul cu Mateianu, D. Popescu, Constantinescu, Surdan, Năftănăilă, apariții fie periodice, fie efemere, fără un fir logic pe parcurs, fără să se știe cum și de ce au fost acceptați și apoi de ce repudiați sau rechemați cum a fost cazul cu cei de mai sus și al altora. **Astăzi ar fi trebuit să avem alcătuite două garnituri de echipe naționale, să existe cel puțin doi jucători de valoare sensibil egală pentru orice post din echipa națională și să nu se apeleze mereu la improvizații** cum e cazul cu Lucescu extremă dreaptă în echipa de club, just folosit acolo deoarece manevrele și execuțiile, inclusiv șuturile, le face pe partea dreaptă, în timp ce în echipa națională este utilizat pe partea stîngă, rezolvare comodă, în locul căutării și încercării unor jucători specializați pe extrema stîngă. În această privință, trebuie spus că **antrenorii federali nu au lucrat în strînsă legătură cu antrenorii de cluburi, ba mai mult, între aceste două categorii de antrenori s-a ajuns la animozități, din vina ambelor părți.** Adevărul este că ambii antrenori ai naționalei au consultat prea puțin pe antrenorii de la cluburi, dar nici antrenorii cluburilor nu au ajutat, așa cum se cuvenea s-o facă, pe antrenorii reprezentativei atunci cînd aceștia, siliți de împrejurări, cereau sprijinul. Din această lipsă de colaborare, care nu-și avea locul, a rezultat o atmosferă dăunătoare pregătirii și prezentării în cele mai bune condiții a loturilor reprezentative.

În privința depistării tinerelor talente, Federația română de fotbal, deși a întreprins unele acțiuni de perspectivă, înființînd în special centre de juniori, **nu a ales calea cea mai eficace pentru rezolvări mai rapide.** Încă din al doilea număr al apariției noastre, un cititor a propus organizarea unui turneu al unor echipe regionale, alcătuite din tineri sub 23 de ani, care nu fac parte din categoriile A și B, turneu care să se dispute într-un oraș. Apoi să fie aleși, dintr-un număr de aproximativ 300 de tineri fotbaliști, cei mai talentați 50, cu care să se organizeze o tabără pe timpul vacanței de vară și apoi să fie recoltați jucătorii cei mai dotați pentru a mări efectivul echipelor de categoria A. S-a revenit de mai multe ori asupra acestei probleme dar nu s-a luat totuși nici o măsură în această direcție, **fondul de jucători valoroși rămînînd nesatisfăcător.**

●

Unul din punctele cele mai nevralgice ale activității echipei naționale a fost lipsa unei tactici bine definite. Au existat unele timide încercări, însă **în jocurile disputate, echipa reprezentativă a pierdut de multe ori firul călăuzitor și a dat dovadă — în multe situații — de dezorientare, chiar atunci cînd n-a fost vorba de o dereglare totală** ca în meciul de la Zürich. În partida cu Italia, echipa n-a știut să speculeze momentul favorabil prilejuit de deschiderea scorului și s-a retras după această realizare în loc să atace: în meciul de la Nicosia, cu Cipru, s-a lăsat descoperită, considerînd că adversarii nu sînt periculoși și a primit gol; în întîlnirea cu Elveția de la București s-a pierdut complet după ce a primit un gol, cu toate că conducea cu 4—0; la fel în jocul cu Polonia de la Ploiești, pentru ca în eșecul de la Zürich nici antrenorii și nici jucătorii să nu observe și să ia măsuri de a acoperi larga breșă de pe partea lui Odermatt, unde internaționalul elvețian se plimba în voie, ca pe un bulevard pustiu.

Elementul de bază al jocului de fotbal sînt fotbaliștii. Ei sînt factorii principali ai jocurilor și de modul cum se pregătesc la club, cum respectă normele vieții sportive, depinde direct modul lor de comportare în echipa reprezentativă. Din păcate însă, o serie de jucători n-au ținut seamă de aceste cerințe vitale și au omis adeseori asemenea îndatoriri elementare. Astfel se explică înmulțirea cazurilor de indisciplină față de care federația nu a luat măsuri exemplare. Din cauza efectivelor reduse, conducerile și antrenorii echipelor fac concesii, închid de multe ori ochii, deoarece și în cadrul numărului redus de jucători valoarea este diferită, cei buni fiind mai puțini și din păcate tocmai în rîndurile acestora se semnalează cele mai dese abateri. **Iată că problema efectivelor și a valorii acestora este o problemă generală a fotbalului nostru și atîta timp cît ea nu va fi rezolvată și nu se vor lua măsuri severe, cluburile și antrenorii vor fi prizonierii bunului plac al unor jucători care își speculează valoarea și aportul în echipă.**

Situația aceasta anormală este alimentată și de împrejurarea că o serie de oameni din jurul echipelor și instituțiilor tutelare, în fapt bine intenționați, dar orbiți de pasiuni, favorizează prin intervențiile lor manifestări nesănătoase. Ei intervin de multe ori în problemele echipelor, știrbesc autoritatea antrenorilor, slăbesc disciplina și, în ultimă instanță păgubesc fotbalul, căci în asemenea condiții randamentul jucătorilor este redus, progresul este frînat și alimentarea loturilor

(Continuare în pag. a 4-a)

●●●

Ședința Biroului Consiliului General al U.C.F.S.

In ziua de 27 mai a.c. a avut loc ședința lărgită a Biroului Consiliului General al U.C.F.S., la care au participat membrii Biroului Federației Române de Fotbal, activiști pe linie de sport, ziariști.

In cadrul ședinței s-a dezbătut comportarea total necorespunzătoare a jucătorilor noștri în meciul de fotbal cu reprezentativa Elveției și s-a hotărît:

— Desărcinarea tovarășului Gheorghe Popescu din funcția de președinte al Federației Române de Fotbal;

— Desărcinarea tovarășilor Ilie Oană și Ștefan Covaci din funcția de antrenori ai lotului reprezentativ și eliberarea tovarășului Nicolae Stănescu din funcția de medic al lotului;

— Componenții echipei care au jucat în meciul cu Elveția au primit un sever avertisment, aplicîndu-li-se și alte sancțiuni pe linia cluburilor din care fac parte;

— Tovarășul Ion Dumitrescu, vicepreședinte al Federației Române de Fotbal, a fost însărcinat să îndeplinească atribuțiile funcției de președinte al Federației.

— Pentru pregătirea echipei naționale, în vederea întîlnirii cu reprezentativa Italiei, va fi stabilit un colectiv de antrenori și medici.

Biroul Consiliului General al U.C.F.S. a hotărît ca în continuare să fie luate și alte măsuri menite să ducă la îndeplinirea sarcinilor stabilite pentru creșterea calității fotbalului nostru.